

ת"פ 39246/05 - מדינת ישראל נגד מוחמד שיבלי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 16-05-39246 מדינת ישראל נ' שיבלי

בפני השופט אבישי קאופמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד שיבלי

הנאשמים

玠 דין

במקרה זה שבפני הורשע הנאשם, **בהתאם להודאתו**, במסגרת **הסדר החלקי** בעבירות של **תקipa** (סעיף 379 לחוק העונשין) ו**והחזקת נכס חשוד** (סעיף 413 לחוק העונשין).

מלכתחילה הוגש כתוב האישום בתיק זה בעבירה חמורה יותר, בהקשר לאירוע התקipa, הנאשם כפר במיוחס לו והתיק נקבע לשימוש ראיות. במועד שנקבע לשימוש הודיעו ב"כ הצדדים על הסדר, כתוב האישום תוקן והנאים צירף לתיק את האישום הנוסף, שנכלל במקור בתיק אחר.

על פי עובדות כתוב האישום המתוקן, שירות הנאשם בשוטר סייר בתחנת באקה אל גארבייה במקומות הרלוונטיים לאישומים. ביום 22.2.15 עוכב אדם בשם מאלך בידי קצין משטרת בחשד לעבירה של השלתת פסולת. בין מאלך והקצין התפתח ויכוח במהלך דחף הקצין את המתלוון. בעקבות כך, תקף הנאשם, אותו מתלוון בדחיפות ובבעיטות שגרמו לו להמתומות וסימני חבלה.

לאחר הודאתו, צירף הנאשם לתיק זה אישום נוסף, אשר מלכתחילה הוגש לבית המשפט המחוזי בתיק 16-11-67425, בעניינו של הנאשם ושל שוטר נוסף בשם גדי. על כمفорт באישום הנוסף, ביום 22.1.16, עיכבו הנאשם וגדי אדם בשם איין, בחשד לעבירה של שימוש ברכב גנוב. בחיפוש שנערך אצלו נמצא חשוד נמצאו אצל סכום של כ- 6,000 ₪. גדי החליט ליטול את מרבית הסכום לעצמו ודיווח כי תפס סכום של 1,000 ₪ בלבד. בהמשך הציע גדי לנאים להתחלק עימיו בסכום, תחילה סרב לכך הנאשם, אולם לאחר מכון הסכום. לאחר מכן עלה חישד אצלו אחר כי מהמתלוון נגנוו כספים וכשהדבר נודע לנאים, התקשר לגדי והשניים החליטו להחזיר את הכספיים.

כאמור לעיל בין הצדדים הושג הסדר לפיו האישום בתיק המקורי תוקן והוגבל לאמור לעיל, ואילו צורף האישום הנוסף, אשר הופרד מענינו של השוטר גדי רשהמשיך להתנהל בבית המשפט המוחז. בהתאם להסדר הופנה הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקירות, כאשר **המואשימה מסכימה להגבלת טיעוניה לדרישה לעונש של מאסר בן חמישה חודשים לריצוי בעבודות שירות, ואילו ההגנה חופשית לטעון לעונש קל מזה, לרבות ביטול הרשותה.**

מתוך שירות המבחן עולה כי הנאשם התגיים לשירות במשטרת בשנת 2014 לאחר שקדם לכך שירות ביחידת שח"מ במהלך שירותו הצבאי. בעקבות האירועים דן **פוטר הנאשם מעובdotו במשטרת** והוא עובד כיום כנהג חילוקה בחברת "דגת הארץ". הנאשם גדל כיתום, וזאת לאחר שאביו נהרג בעת שירות צבאי עוד לפני לידתו, ובני משפחתו האחרים מנהלים חיים נורטטיביים ורוביים בעלי השכלה אקדמית.

ה הנאשם הביע צער וחרטה על התנהגותו בפני שירות המבחן תוך שהוא מסביר את שני האירועים בהיגנות אחורי חבריו. באירוע הראשון ניסה "להרשים" את הקצין שהחל בעימות עם המתלוון מאlec, ואילו באירוע השני סרב תחילה לשתף פעולה עם חברי גדר, אולם נכנע בכך בהמשך.

שירות המבחן מצא כי מדובר בצעיר "חויבי" בדרך כלל, אולם בעל נטייה להיגר אחריו גורמים שליליים ומתקשה להפעיל שיקול דעת עצמאי. שירות המבחן לא מצא מקום להמליץ על ביטול הרשותה, והמליץ על עונש מוחשי בדמות עבודות שירות לצד מאסר מוותנה וצו מבחן תוך השתלבות במערך טיפול.

במסגרת ראיות לעונש שמעתי את אחיו של הנאשם, עו"ד אמיר שיבלי, אשר סיפר על קשיי המשפחה מאז אובדן האב, ועל הפגיעה שרואה המשפחה בהתנהגות הנאשם. אחיו של הנאשם טען כי מדובר בעוות ומעידה, אשר גרמה לכל המשפחה לשלם מחיר חרטתי, ביקש להתחשב בכך ולהקל בעונש. עוד שמעתי את אמו של הנאשם שסיפרה על החינוך שקיבל וביקשה אף היא הקלה.

המואשימה צינה כי במעשהיו ניצל הנאשם את מעמדו, ופגע באמון הציבור במשטרת ישראל. המואשימה טענה כי חילוקו של הנאשם בתיק התקיפה הינו מהותי ומרכזי, אך הסכמה כי לגבי האישום הנוסף חלקו הינו מינור. המואשימה הפנתה למספר פסק דין אשרקבע את הצורך בעונשה מחמירה לשיטרים שביצעו עבירות דומות במהלך תפקידם וטענה כי מתוך העונשה הראו הינו של ארבעה חודשים מאסר ועד שנת מאסר. בהתאם להסדר בין הצדדים, הגבילה המואשימה דרישתה לחמישה חודשים מאסר, לצד מאסר מוותנה וכן פיצוי מוסכם בסך 5,000 ₪ למתלוון מאlec.

הסגנור הגיש מסמכים שונים בעיקר בעניין קשיי המשפחה השכלה וכן החלטת משרד הרישוי אשר דחתה את בקשה הנאשם לרשותו נהייה לרכיב ציבוררי עקב עבירות פליליות.

הסגנור טען כי מרגע שהגבילה המואשימה את עצמה לדרישה של חמישה חודשים מאסר, היא מנועה מלטעת למתמחם בעונשה מחמיר מכך וטען כי בנסיבות יש מקום לבטל את הרשותה הנ谷爱ם לאחר שהוכח כי אינו יכול לקבל רשות לרכיב

ציבורי מסיבה זו והגיש מספר פסקי דין רלוונטיים.

להשלמת התמונה יוער כי בעניינו של השוטר גדי, אשר אין חולק כי יוחסו לו עבירות חמורות יותר בהקשר לאירוע הנוסף, ניתן גזר דין בבית המשפט המחווזי במסגרתוណן לשנת מאסר בפועל ושישה חודשים מאסר מוותנה.

מתחם הענישה הראו לעבירה:

כידוע, לפי הוראות החוק בטרם קביעת עונשו האינדיבידואלי של הנאשם בתיק הספרטיפי, יש לקבוע את מתחם הענישה הראו לעבירה וזאת על פי הערך החברתי שנפגע מהעבירה, מידת הפגיעה בערך זה, מדיניות הענישה הנוגגת והנסיבות הקשורות ביצוע העבירה.

עדמת ההגנה כי המתחם במקרה זה מוגבל בקצתה העליון לדרישת המאשימה, אינה מקובלת עליי.

כפי שכבר נקבע לא אחת, הסדר בין הצדדים אינו פוטר את בית המשפט מבחינת וקביעת מתחם הענישה הראו ובධיקה כי ההסדר מצוי בתחום המתחם הראו (לדוגמא ע"פ 4301/15 פינטו נ' מדינת ישראל, ע"פ 14/8820 שחר נ' מדינת ישראל ורבים אחרים). בית המשפט קובע את המתחם "הכללי" ולאחר מכן את עונשו הספרטיפי של הנאשם בתיק שבפניו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות הספרטיפיות. באופן תדריר טענים צדדים בפני בית המשפט למתחמי ענישה ראויים ומתקשים "למקם" את המקורה הספרטיפי בתחום המתחם, מרכזו, או ברף העליון שלו. זהו טיעון ראוי אשר מביא בפני בית המשפט את השיקולים הכלליים והספרטיפיים כאחד.

באופן דומה סבורני כי מדובר בטיעון ראוי מצד המאשימה אשר טוענת למתחם ראוי כלל ומגבילה את עצמה לדרישה של עונש של עד חמישה חודשים מאסר בתיק זה. בטיעון מסוג זה מבהירה המאשימה עמדתה כי הבייה בחשבון נסיבות מקרים ומסבירה עמדתה מדויק לדעתה ניתן להסתפק בעונש זה לעומת מקרים אחרים בהם היא עשויה לדרש מיפוי הדין עם הנאשם.

ה הנאשם עבר את העבירות דן במהלך עבודתו כשוטר. העריכים המוגנים בעבירות שביצע הם שמירה על שלמות גופו של האדם, שלומו כבודו וככינו. בנסיבות העניין, כאשר המבצע הינו שוטר, קיימת פגיעה בערכים מוגנים נוספים של שמירה על שלטון החוק, ובאמון הציבור ברשות אכיפת החוק ובנוציגיהם.

בנסיבות, **הפגיעה בערכים המוגנים "מהסוג הראשון" הינה בינונית**. הפגיעה הפיזית שסבל המתלון מלאך לא הייתה חמורה יחסית ומהחומר שבפניו עולה כי לא לצורך טיפול רפואי. באופן דומה, הכספיים שניטלו מהמתלון אימנו החזו לידיו, כאמור לעיל, מוסכם כי חלקו של הנאשם בפרשייה זו קטן מחלוקת של חברו. עם זאת, **כל שמדובר בערכי שלטון החוק ואמון הציבור ברשותות, מדובר בפגיעה ממשמעותית**. לא הייתה כל הצדקה לתקיפתו של מלאך בידי הנאשם, ואין מדובר במצב שהחל בשימוש בכוח סביר אשר "חזה את הגבול". מדובר בתקיפה של ממש,

חסרת הצדקה, ואין לקבל התנהגות מסווג זה מצד מי שMOVED על שמירת בטחון הציבור. באופן דומה, לא ניתן לקבל את התנהגו של הנאשם בפרשיה השנייה. המדבר בשוד לכל דבר ועניין של אזרח, פעולה שלא יכולה להיות לה כל הצדקה. גם אם יוזם הפעולה היה גדר, וגם אם הנאשם לא מיהר לשפט עימיו פעולה, התנהגו פסולה ורוחוקה מזו המצופה משוטר. על הנאשם היה למנוע מגדר את נטילת כספי המתלוון ולדוח על כך מידית למפקדיו. לא רק שה הנאשם לא עשה כן, ולא מילא תפקידו כשוטר, אלא שבבמישר החלטת לשפט פעולה עם גדר ולחולק עימיו את הכספיים שניטלו מהמתלוון.

סבירני כי **בהဏוגות זו פגע הנאשם באופן ממשי הん בשלטון החוק ובמיוחד באמון הציבור כלפי מי שאמור להגן עליו מפני ערביינאים אחרים**.

ב"כ הצדדים הפנו, באופן טבעי, לפסיקה התומכת בעמדתם. סקירת הפסיקה מגלת כי הענישה בעבירות דומות של תקיפה או הפרת אמונים מצד>Showers נעה בין הטלת של"צ - ללא הרשותה - דרך עבודות שירות, ועד מסר לתקופה קצרה. ניתן לפחות לומר כי **המתחם עליו הסכימו הצדדים, עונש של עד חמישה חדשים מסר - ללא גבול תחתון, הינו ראוי ומוצי בתחום מתחם הענישה המקובל והראוי**.

שאלת ביטול הרשותה:

הסגור טוען כי במקרה דנן יש לבטל הרשותה הנאשם, ואילו המआימה התנגדה לכך.

ההגנה סבורה כי בעצם פיטוריו של הנאשם משירות במשטרת כבר יש משום ענישה על מעשיו והרשותה תפגע באפשרויות התעסוקה בפניו בעתיד, כאשר כאמור לעיל הוצאה עמדת משרד הרישוי לפיה הנאשם לא יוכל לקבל רישיון נהיגה לרכב ציבורי עקב הרשותה. מנגד סבורה המआימה כי לא יהיה זה ראוי לבטל הרשותה של הנאשם במקרה דנן והפניה לפסיקה אשר התומכת בעמדתה.

ההלכה באשר לסוגיה זו מוכרת ידועה, והכלל הוא כי לאחר שנקבע כי הנאשם ביצע את העבירה, בין על פי הודהתו ובין לאחר שמיעת ראיות - יש להרשייעו. הימנעות מן הרשותה, או ביטולו בהמשך, היא החרג (בר"ע 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל). ההלכה המרכזית בסוגיה זו נקבעה בע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מ"י, ולפיה יש להביא בחשבון את חומרת העבירה הרלוונטיות ומידת הנזק לנԱשם אם יורשע בדיון.

טרם יש לבחון את שאלת הפגיעה בגין האם מדובר במקרה המתאים לביטול הרשותה, דהיינו האם טיב העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים "לוותר" על הרשותה מבלי לפגוע מהותית בשיקולי הענישה (רע"פ 3589/14 שרון לוzon נ' מדינת ישראל). כשאני בוחן את המקרה לפניי אני מגע למסקנה כי התשובה לשאלת זו היא בשלילה.

לדעתי, אין מנוס ממתן משקל משמעותי לעובדה כי מדובר בשוטר, שתפקידו להגן על אזרחים, ואשר מעלה

בתפקיד זה, ולא פעם אחת בלבד. כפי שצוין לעיל, במקרה הראשון אין מדובר בהפעלת כוח מופרז בידי שוטר המודבר בתקיפה של ממש, והגמ' שלא גרמה ל佗וצה חמורה, אין למצוא לה נסיבות מקרים. במקרה השני מדובר בשיטוף פעולה של הנאשם בעבירה חמורה ומעילה בתפקידו כשוטר.

אני סבור כי שני המקרים ייחד מביאים למסקנה כי **לא ניתן לבטל את הרשעה**. בהתאם להוראות תיקון 311 לחוק העונשין יש לכבד את העיקרון המנחה בענישה והוא הלימה בין חומרת מעשי העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. אני סבור כי **סיום ההליך באופן החorig של הימנעות מהרשעה לא ישקף**.
כראוי את עקרון ההלימה.

בת"פ (מחוזי ת"א) 40332/05 **מדינת ישראל נגד אסנת אלון-לאופר**, התייחס בית המשפט המחוזי באשר לשאלת ההימנעות מהרשעה של עובד ציבור בדברים הבאים:

"... אמנים אין לקבוע כלל מוחלט המחייב הרשעה בכל מקרה בו מדובר בעובד ציבור. אך היותו של הנאשם עובד ציבור מהו שיקול משמעותי לדחות את עתרתו להימנע מהרשעה. המקרים בהם יזכה עובד ציבור לחסド יוציא הדופן של הימנעות מהרשעה הם נדירים..."

קובעה זו אושרה בידי בית המשפט העליון בע"פ 9893/06 **אסנת אלון - לאופר נ' מדינת ישראל**, אשר קבע:

"בمشקל המצטבר של השיקולים לכאן ולכאן, ובאיוזן הראוינו ביניהם, לא מצאת עיגון אפשרי לביטולה של הרשעה בענינה של המערערת, חרף הקושי האנושי המתלווה ל佗וצה זו.קשה לומר במקרה הנדון בפנינו כי הנסיבות האינדיבידואליות בענינה של המערערת, על מגוון היבטים, גוברות בחשיבותן ובמשקלן על האינטרס הציבורי שבהרשות - אינטרס רב-פנימי במקרה זה".

סבירני כי דברים אלה הולמים מקרה בו עובד הציבור החוטא הוא שוטר שאמון על אכיפת החוק, בעניין זה כבר נאמר בע"פ 64/**מאיר אשש נ' מדינת ישראל**:

"בעניין, העבירה שביצעו המערערים חמורה ביותר, דוקא מושם היוטם שוטרים. שוטרי ישראל, מלאכם קשה ואחרית, מלאוה לא אחת סיכונים והתנכויות, והינם ראויים לכל אהדה שיקולים בתיהם המשפט לחתם להם. אך بما דברים? כל עוד הם זוכרים וערבים לכך שהסמכות והמרות שהוענקו להם, רק לצרכי ביצוע התפקיד ניתנו ואסור שעשו בהם שימוש לרעה. עליהם לשנן זאת לעצם השכם והערב, דוקא מושם מלאכם מחייבת לעיתים קרובות נזקנות ואףלו שימוש בכך. המעביר מ"כח סביר" לאלימות מיותרת הוא מהיר ומפתחה וחיללה להם לעبور את הגבול. עליהם לדעת ולהבין כי אם עברו את הגבול ואם ישמשו לרעה בסמכויות שננתנו להם, ובעיקר אם ינהגו באלימות מיותרת, לא עניינו להם בבית המשפט אהדה, וימצו עמן את הדין וממן העבר השני, אזרח הבא בגעע עם אנשי משטרת, אפילו הוא חسود או עבריין, זכאי לצפות ולהניח שם יתנהג כהלה לא יגעו בו לרעה. מעשי

אלימות ברוטלית כמו אלה של המערערים, פוגעים קשות הן במערכות היחסים, העדינה בלاؤ וכי, שבין האזרה למשטרה, והן במוניטין של המשטרה וביכולתה לתפקד כדבוי".

עם זאת, לא ניתן לומר כי מדובר בעמדה שאון לה סייגים והסנגור הגיע לעינוי מספר החלטות בהן בוטלו הרשעות שוטרים. קראתי את פסק הדין, אך לא מצאתי מקום לאמץ עמדה זו במרקחה דן.

ראשית, כאמור מדובר בשני מקרים נפרדים שביצעו הנאשם הנואם ויש לתת משקל להצטברותם.

שנייה, חריגה של השוטר מההתנהגות הרואה התקבלה בסלחנות מסוימת, שבאה לידי ביטוי בביטול הרשעה, בדרך כלל כאשר דובר בשוטר שפועל שנים ארוכות ללא דופי והוא כו�ח כי מדובר במעידה חד פעמית, או بما שפנה בדרך אחרת לחלוטין והוא כו�ח כי הרשעה תפגע מהוותית בשיקומו. שני תנאים אלה אינם מתקיימים כאן. הנאשם עובד לפrensתו כנהג משאית וגם אם אין יכול בשלב זה לקבל רשות לרכב ציבורי אני סבור כי מדובר בפגיעה כה משמעותית באפשריות העסקתו אשר מונעת שיקומו.

שלישית, במקרה דן המלצה שירות המבחן היא שלא לבטל את הרשעה. שירות המבחן התרשם כי במקרה דן יש דוחא צורך בענישה מוחשית אשר תבהיר לנאנש את גבולות המותר והאסור, ענישה שאינה עולה בקנה אחד עם ביטול הרשעה. אמנם המלצה שירות המבחן הינה בגדר המלצה בלבד ונימtan לטשטות ממנה, אולם לא מצאתי כי יהיה בכך לעשות כן במקרה זה. מעבר לשיקולים שליל של לא לבטל את הרשות הנאנש מצא אף שירות המבחן כי ביטול הרשעה לא יהיה ראוי ונימק עמדתו. לעיתים קרובות נתען כי שירות המבחן מעדיף את אינטרס הנאנש על האינטרס הציבורי ובית המשפט נדרש לבחינה זהירה של המלצותיו. במקרה דן גם שירות המבחן סבור כי אין זה ראוי לבטל את הרשות הנאנש וכבר נקבע כי חריגה לכאן לא מהמלצות השירות תהיה נדירה יותר מאשר חריגה לחומרה, וראו לדוגמא רע"פ 765/17 סמי אחירינו נ' מדינת ישראל.

קביעת העונש במקרה הספציפי:

כאשר אני בא לגוזר את דיןו של הנאשם, יש להביא בחשבון גם נסיבות אישיות, שאין קשרות לביצוע העבירה. במקרה דן יש לתת משקל הן להיות הנאשם **מחוסר עבר פלילי**. כמו כן סבורני כי יש לתת משקל **לנסיבות חייו** הקשות של הנאשם, **לפתרונות מהמשטרה ולפניהם לדרך השיקום**.

סבירוני כי שקול כל האמור לעיל מביא למסקנה כי העונש הרاوي במקרה דן יהיה של **מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות, לצד צו מבחן שיבטיח המשך שיקומו של הנאשם, מאסר מותנה מרתיע ופיזיו למתלוון בהתאם למוסכם**.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה בת חודשים, אשר ירוצח בעבודות שירות, בבית האבות דבריה, כמפורט בחומר דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 28.12.2017.

הנאשם יתיצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 30.1 בשעה 8, ביחיד עבודות השירות, רח' הציונות 14, תחנת משטרת טבריה.

הנאשם מזוהר כי הפרת תנאי עבודות השירות תביא להפסקתו באופן מנהלי וריצוי העונש במאסר של ממש.

אני דין את הנאשם **לאربعה חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים**, לפחות, יעבור בתקופה הנ"ל עבירה בה הורשע בתיק זה.

אני מטיל על הנאשם **צו מבן לתקופה של שנה**.

הנאשם י מלא אחר הוראות השירות המבחן בתקופה זו והוא מזוהר כי אם לא יעשה כן, ניתן להפקיע את צו המבחן ולגוזר עליו עונש נוסף.

אני מחייב את הנאשם **בפיizio למتلון בסך 5,000 ₪**. לאור מאסרו של הנאשם, גם אם עבודות השירות, אני קובע כי הסכום ישולם עד יום 1.6.2018, וזאת באמצעות מזכירות בית המשפט.

ה마שימה תעבור למזכירות את פרטי המתلون בכך שניתן יהיה להעביר לידי את הסכם.

יש להציג את גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחויז בחיפה.

ניתן היום, 28 בדצמבר 2017, במעמד הנאשם, בא-כוווע ע"ד גריافت וב"כ המאשימה ע"ד גב' לרמן.